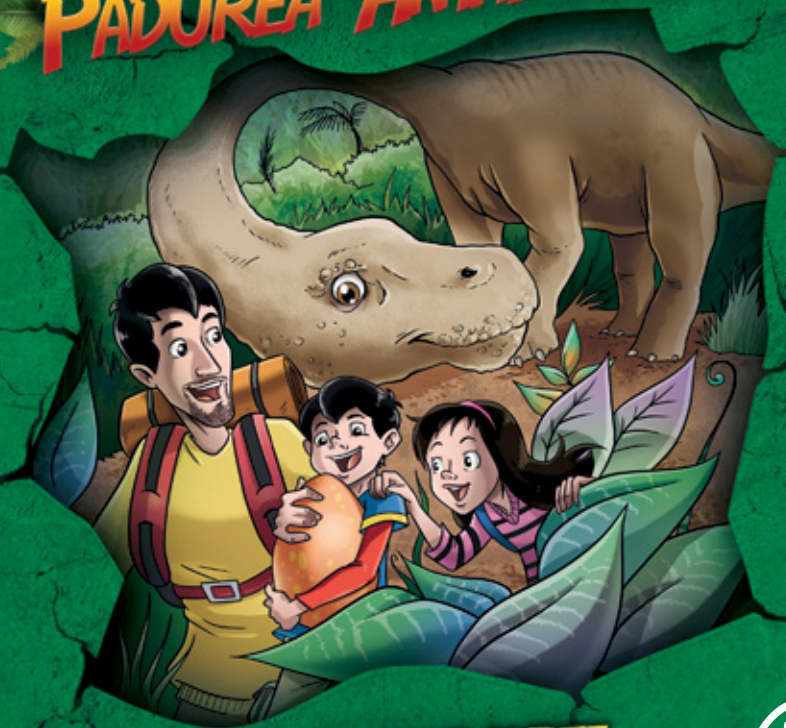

DETECTIVII DE DINOZAUARI

ÎN

PĂDUREA AMAZONIANĂ

STEPHANIE BAUDET

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BAUDET, STEPHANIE

Detectivii de dinozauri / Stephanie Baudet ; trad. de Ludovic-Ștefan Skultéty. - București : Curtea Veche Publishing, 2019
6 vol.

ISBN 978-606-44-0193-9

Vol. 1 : În Pădurea Amazoniană. - 2019. - ISBN 978-606-44-0194-6

I. Skultéty, Ludovic-Ștefan (trad.)

821.111

Redactor: Diana Corcan
Corector: Elena Tătaru
Tehnoredactor: Dana Ionașcu

CURTEA VECHE PUBLISHING
str. Aurel Vlaicu nr. 35, București, 020091
redacție: 0744 55 47 63
distribuție: 021 260 22 87, 021 222 25 36, 0744 36 97 21
fax: 021 223 16 88
redactie@curteaveche.ro
comenzi@curteaveche.ro
www.curteaveche.ro

STEPHANIE BAUDET
THE DINOSAUR DETECTIVES IN THE AMAZON RAINFOREST
Copyright © Stephanie Baudet, 2016
Licensor: Sweet Cherry Publishing United Kingdom, 2018

Illustrations © Allied Artists
Illustrated by Illyary Casasanta
Cover design by Andrew Davis

© CURTEA VECHE PUBLISHING, 2019
pentru prezenta versiune în limba română

ISBN 978-606-44-0194-6

CUPRINS

Capitolul întâi	7
Capitolul doi	14
Capitolul trei	23
Capitolul patru	33
Capitolul cinci	43
Capitolul șase	52
Capitolul șapte	63
Capitolul opt	68
Capitolul nouă	76

CAPITOLUL ÎNTÂI

Matt luă cu grijă oul de pe masă și îi simți greutatea în mâini. Avea cam cincisprezece centimetri în diametru și era rotund, ca o minge. Deși fosilizat, din micul ou – dacă îi poți spune mic – ar fi ieșit un pui de dinozaur care s-ar fi transformat în cele din urmă în ceva mai mare decât își poate închipui cineva în ziua de azi.

Dar ceva se întâmplase și acest ou nu fusese clocit până la capăt, puiul nu ieșise din el. Desigur, ouăle făceau parte din hrana celorlalți dinozauri, însă acesta scăpase nemâncat.

Matt închise ochii, în timp ce tatăl său îl privea nerăbdător. Se folosea în acel moment de senzația că se rotește continuu. La început, tehnica asta îl făcea să se simtă rău, dar acum știa la ce să se aștepte. Oul fosilizat deveni din ce în ce mai ușor, până când Matt, în transă, nu-și mai dădu seama că îl ține în mâini.

Deodată, în fața sa începu să se desfășoare o pădure imensă, până când îi acoperi câmpul vizual în întregime. În timp ce privea scena, entuziasmul îi creștea în piept ca o bulă gata să explodeze. Experiența asta era mult mai grozavă decât oricare altă experiență a unei lumi virtuale concepute pe computer.

Dintr-o umbră întunecată, crescú în fața lui un sauropod uriaș, la început doar o formă, apoi un animal tridimensional, viu, care își întindea gâtul lung, cu pielea groasă, spre frunzele din vârful unui copac.

Era un titanozaur; un erbivor de vreo cincisprezece tone și în jur de șaptesprezece metri lungime. Un uriaș blând, s-ar putea spune, deși nimeni n-ar vrea să stea în calea acelor picioare ca de elefant!

Matt îl privea cu o teamă respectuoasă cum își face loc printre frunze, mestecând liniștit. Uau! Era atât de mare, încât băiatul se îndoia că acesta ar putea avea dușmani de temut printre prădători.

Titanozaurul părea să nu-i simtă prezența. De fapt, niciodată nu i-o percepeau, fiindcă nici nu se afla acolo cu adevărat. Încă de la șase ani, de când tatăl său, paleontolog, se specializase în descoperirea de ouă de dinozaur, mai degrabă decât în cea de oase, Matt demonstrase că are o capacitate ieșită din comun: doar ținând în mână un ou, putea vedea dinozaurul care s-ar fi născut din el.

Își amintea cât se poate de clar prima experiență. Se speriasse de moarte! Inițial, viziunile erau vagi și întunecate și durau doar câteva secunde. Oamenii nu-l credeau, iar el nu putea să-i condamne pentru asta. „Imaginație de copil“, spuneau, dar, pe măsură ce treceau anii, viziunile deveneau tot mai realiste. Primele apăruseră culorile, apoi contururile, din ce în ce mai deslușite, care, în cele din urmă, deveniseră forme tridimensionale.

Tatăl lui Matt nu era doar paleontolog, ci și paleoartist. Picta dinozauri în cele mai mici detalii, de multe ori cu ajutorul băiatului. Până la acel moment, paleontologii puteau doar să deducă înfățișarea dinozaurilor pe baza scheletelor sau, uneori, pornind de la embrionii încă ascunși în ouăle neclocite. Dar reprezentările lor erau adeseori incomplete sau inexacte.

Titanozaurul privi în jur și își lăsa capul în jos pentru a se înfrupta dintr-un tufiș pitic. Matt observă că frunzele, care ar fi trebuit să fie de un verde-intens, erau uscate și decolorate. Privi în jur și observă că întreaga vegetație era rară și maronie, de parcă fusese afectată de vreo boală.

Deodată, titanozaurul se opri din mâncat, neliniștit, și își ridică gâtul pentru a privi dincolo de Matt. Băiatul se întrebă ce îi atrăsese atenția. Nu avea capacitatea de a se întoarce și de a vedea în spate. Prezența sa în lumea preistorică era limitată la o singură perspectivă, ca atunci când te uiți la un film. Poate că, într-o bună zi, și această situație avea să se schimbe.

Era probabil vorba de ceva foarte mare, fiindcă, în ciuda dimensiunilor sale, titanozaurul se speria. Matt îi putea citi teama în ochi și în felul în care ridicase capul, ca să pară mai înalt.

Pe neașteptate, Matt se trezi înapoi acasă, alături de tatăl său. Timpul pe care îl petrecea în acea lume fabuloasă era limitat și imposibil de controlat.

— Era un titanozaur și îl urmărea ceva, spuse băiatul respirând sacadat.

— Poate un T-Rex, spuse tatăl său, punându-i o mână pe umăr. Titanozaurii erau mai mari, dar, dacă aveau de-a face cu mai mult de un T-Rex, atunci erau la ananghie. Titanozaurii nu se puteau mișca prea ușor, fiindcă trebuiau să țină în permanență trei picioare pe pământ. Creaturi zdravene, nimic de zis, doar că nu erau concepute să fie rapide și să scape ușor de prădători.

Apoi rămase tăcut o clipă.

— Cum avea pielea? Dar capul? Nu s-a descoperit până acum niciun craniu de titanozaur.

— Pielea era gri și solzoasă, spuse Matt. Părea foarte rezistentă. Craniul era mic față de corp și cam teșit, cu o gură mică și cu un singur rând de dinți. Avea o coadă foarte lungă, iar gâtul îi era cam de aceeași lungime. Cam așa...

Matt se apucă să deseneze animalul. Era foarte bun la desenat, ca și tatăl său.

— Dacă îl pândeau un T-Rex, spuse el, făcând o pauză, asta înseamnă că erau în Cretacicul Superior, nu-i așa? Acum aproape șaiszeci și cinci de milioane de ani, chiar înainte ca meteoritul ăla mare să lovească Pământul și să-i omoare pe toți.

Tatăl său dădu din cap și zâmbi. Matt se întoarse la desenat, să termine ceea ce începuse. Ardea de nerăbdare să meargă la o vânătoare de fosile și să caute el însuși ouă de dinozaur.

— Dar frunzele erau maronii, spuse Matt. Iar cerul, roșu.

— Cenușă și gaze vulcanice în atmosferă. Asta a avut loc undeva în zona în care India se îmbină cu continentul asiatic. Erupțiile au durat cam treizeci de mii de ani.

— Uau!

Matt nu-și putea imagina o durată de timp atât de mare, dar era o nimica toată în comparație cu milioanele de ani în care dinozaurii stăpâniseră Pământul.

— Pământul era pe moarte, spuse el. Pe atunci erau vulcanii, dar acum noi poluăm aerul și distrugem habitatele.

Apoi tăcu și se concentrează să termine desenul.